

Ἔνα δζαμί, ἕνα βουδρούμι, καὶ δύο τρεῖς ἰδιωτικοὶ οἰκίαι.

Ποῦ εἶνε τὰ φρούρια μας;

Οἱ ἀπὸ πίτουρα σάνκοι ἐπὶ τῆς Καστέλλας, διὰ τὸν φύδον τοῦ Χόμπαρτ.

Καὶ οἱ στρατώνες, τὰ σχολεῖα, οἱ δρόμοι, οἱ σιδηροδρομοὶ, τὰ Δικαστήρια, οἱ δημόσιοι Κῆποι, τὰ Δάση, αἱ διώρυγες, οἱ πλωτοὶ ποταμοὶ, αἱ ἀποξηράνσεις ἑλῶν, τὰ συστήματα τῶν ὑπονόμων;

*

Ἐάν ζητήσωμεν νὰ συγκεφαλαιώσωμεν τὴν ὑπάρχουσαν περιουσίαν τοῦ Κράτους, εἰς πόσα ἑκατομμύρια εὐσυνειδήτως θὰ δυνηθῶμεν νὰ τὴν ἀναγάγωμεν;

Τὸ πολὺ, τὸ πολὺ εἰς ἑκατὸν ἢ καὶ διακόσια ἑκατομμύρια.

Τί ἐγένοντο τὰ λοιπὰ χίλια πεντακόσια;

Ἡ ὑπαλληλία καὶ ὁ στρατὸς — ὁ ἰδιανικὸς στρατὸς ἐπὶ Γεωργίου — διότι ἐπὶ Ὁθωνος ὑπῆρχεν ὀλίγος, ἀλλὰ πραγματικὸς τοιοῦτος — ἐροκάνισαν τὰ ἡμίση ἐξ αὐτῶν — τὰ δὲ ἄλλα ἡμίση βεβαίως ἐξερωματίσθησαν, ὃ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον **ἐκλάπησαν**.

*

Συμπέρασμα. Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ἑλλάδος δὲν συν-επληρώθη ἀκόμη. Εὐρίσκεται εἰσέτι ὑπὸ δουλείαν. Ὡς ἄλλοτε αἱ Ἰνδία διωκοῦντο καὶ ἐξεμεταλλεύοντο ὑπὸ καθαρᾶς Ἑμπορικῆς Ἑταιρίας, ἐμπορικῇ Ἑταιρίᾳ ἐπίσης, καθαρῶς ἐκμεταλλευτικῇ, ἐκυβέρνησεν ἐπὶ πεντήκοντα ἔτη τὴν Ἑλλάδα. Ἑταιρία πολισχιδῆς, πολύκλαδος, ἀκανόνιστος, κυβερνωμένη κατὰ τὰ συνταγματικὰ ἔθιμα τῶν ληστρικῶν συμμοριῶν ἐν τοῖς ὄρεσι.

Χρειαζεται νέον **Εἰκοσιένα**, ἐσωτερικὸν εἰκοσιένα, τὸ ὁποῖον νὰ ἀναπετάσῃ τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, τὴν σημαίαν τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τῆς Ἑμπορικῆς αὐτῆς Ἑταιρίας, ἣν διαδοχικῶς διευθύνει εἰς ἀρχηγός.

Ἀπηλπισμένος.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΜΒΛΩΜΑΤΑ

Πλεῖσται ἐφημερίδες, ἀναγράφουσαι νομιζόμεν ἐκ τῆς «Ἠρας», ἐδημοσίευσαν ἐσχάτως ὅτι ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις Νομαρχιακῆς φυλακῆς ἐν Μεσολογγίῳ, ἡ δαπάνη τῆς ὁποίας κατὰ τὸ παραδεχθὲν σχέδιον προϋπελογίσθη εἰς Δραχ. διακοσίας τριάκοντα περίπου χιλιάδας, καὶ ὅτι τὸ ἔργον ἐξετίθετο εἰς μειοδοτικὴν δημοπρασίαν προσεχῶς, ἵνα γίνῃ καὶ συντόμως ἐναρξίς τούτου.

Προσπαθήσαμεν νὰ μάθωμεν τί ἐστὶ Νομαρχιακὴ φυλακὴ, πλὴν δὲν ἠδυνήθημεν νὰ εὕρωμεν τὸν ἐξηγήσοντα ἡμῖν, διότι τοιοῦτος χαρακτηρισμὸς δὲν ὑπῆρχε μέχρι τοῦδε εἰς τὰς παρ' ἡμῖν ἰσχυρούσας περὶ φυλακῶν διαιρέσεις. Ἀμέσως ἐπῆλθεν ἡμῖν ἡ σκέψις μήπως εἶναι νέος ὅρος ἐφαρμοζόμενος εἰς τὸ νέον σύστημα, ὃ μετὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ ὀργανωτοῦ τῶν φυλακῶν φαίνεται γενόμενος παραδεκτὸν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Πλὴν καὶ ἡ ἐξήγησις αὕτη δὲν ἀνθίσταται εἰς περαιτέρω σκέψιν, διότι πρῶτον μὲν ὁ ἀξιότιμος Κ. Στέφεν δὲν ἐπεσκέφθη ἀκόμη τὸ Μεσολογγίον, καὶ ἐπομένως δὲν εἶναι λογικὸν νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι εὐσυνειδήτως ἄνθρωπος γνωμοδοτεῖ περὶ τόπου ὃν οὔτε εἶδε κἀν, ἐκτὸς ἂν ἐφωτίσθη ἐκ τῶν περὶ τούτου περιγραφῶν

καὶ πληροφοριῶν τῶν ἀρμοδίων ὡς ἐνδιαφερομένων, ὁπότε ἐξασθενεῖται ἡ πραγματικότης τῆς ἀνάγκης τῆς προσκλήσεώς του, ἀφ' οὗ ἡ δύνατο ἐπὶ τῶν ἐκθέσεων τῶν ἀρμοδίων καὶ μακρόθεν νὰ γνωμοδοτήσῃ.

Δεύτερον καὶ οὐσιωδέστερον εἶναι ὅτι ἡ ἐπικληθεῖσα αὕτη Νομαρχιακὴ φυλακὴ, δὲν ἐσχεδιάσθη κατὰ τὸ σύστημα τῆς ἀπομονώσεως, ὅπερ ὡς ἀπὸ ἀσφαλεστάτης πηγῆς πληροφορούμεθα φαίνεται ὅτι συνιστᾷ ὁ ἀξιότιμος Κ. Στέφεν, ἀλλὰ δὲν ἀνήκει εἰς οὐδὲν σύστημα ἢ ἀκριβέστερον εἰπεῖν κτισθῆσεται, ἂν τοῦτο πραγματοποιηθῇ (ὅπερ τόσῳ ἀπευχόμεθα, ὅσῳ καὶ δὲν πιστεύομεν) κατὰ τὸ μέχρι τοῦδε ἰσχύον παρ' ἡμῖν ἐλεεινὸν σύστημα, ὅπερ ἐκλήθη ἵνα τροποποιήσῃ ὁ ὀργανωτὴς τῶν φυλακῶν, δηλαδὴ τοῦ φύρδην μίγδην συναγελασμοῦ ἐν κλεισμένῳ χώρῳ παντὸς καταδίκου ἢ καὶ ὑποδίκου.

Καὶ ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, ἐπιβρώνει ἡμῖν δυστυχῶς ἡ πληροφορία ὅτι τὸ κτίριον ὑπολογίζεται διὰ 180 κρατουμένους ἡ χωρητικότης αὕτη ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν δαπάνην ἀποδεικνύει ὅτι καὶ αὕτη ἡ φυλακὴ ἐστὶ ἐν εἶδος Μενδρεσὲ ἢ Γκαρμπολᾶ. — Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ δαπανῶνται 230 χιλιάδες δραχμῶν, ὅπως αὐξήσωμεν ἀπλῶς κατὰ ἐν τὰ δημόσια κτίρια, ἐνόσῳ ἀκόμη εἶναι ὑπὸ συζήτησιν ποῖα μέτρα πρέπει νὰ ληφθῶσι πρὸς βελτίωσιν τῶν φυλακῶν τοῦ Κράτους, ὃ δὲ πρὸς τοῦτο κληθεῖς ὀργανωτὴς ἐκ τῆς Ἑσπερίας δὲν ἐτελείωσε τὴν περικοπεῖάν του, οὐδ' ὑπέβαλε τὸ πόρισμα τῶν σκέψεών του, καὶ τὴν γνώμην ἣν προτείνει περὶ τοῦ ποῖον σύστημα συμφέρει ἡμῖν ν' ἀποδεχθῶμεν;

Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι γελοῖον, ἵνα μὴ ἄλλο εἴπωμεν, μετὰ παρέλευσιν ἐνός ἢ δύο μηνῶν ὅτε ἡ Κυβέρνησις, ἐπὶ τῇ γνώμῃ τοῦ εἰδικοῦ τούτου ἀνδρός, ὑποβάλῃ Νομοσχέδιον περὶ παραδοχῆς καὶ ἐφαρμογῆς τοῦ δεινὰ ἢ δεινὰ συστήματος καὶ ὡς πιθανὸν τοῦ τῆς ἀπομονώσεως, νὰ κτίζηται ἐν Μεσολογγίῳ φυλακὴ κατὰ τὰ μέχρι τοῦδε δυστυχῶς ἐπικρατοῦντα; καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη νὰ γίνῃ νέα δαπάνη πρὸς μεταρρυθμίσεις αὐτῆς;

Εἰς τί ν' ἀποδώσῃ τις τοιαύτην ἀδικαιολόγητον ἀπόφασιν; νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν εἶναι σπουδαῖαι ὅλαι αὐταὶ αἱ μειοδοτικαὶ δημοπρασίαι γινόμεναι ἀπλῶς πρὸς τὸ θεαθῆναι ἢ, ὅτι εἶναι καὶ τοῦτο ἐν βουστφέτι πρὸς ἐπαρχίαν προνομίουχον;

Σ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ καιρὸς εἶναι εἰς τὸ ζῶδιον τῆς ἀνοιξέως. Ἐάν εἶναι αὕτη περίοδος χειμῶνος, τότε ἡ φύσις φέρει μασκαράταν ἀνοιξέως. Ἐξήλθετε καὶ αὕτη τὰ ἐστέτι τῆς ἀγγλίδος Πράϊφερ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Ἰλλίου Μελάθρου. Εἰς τὴν περίοδον τῶν χορῶν δὲν ἦτο δυνατόν ἡ μεγαλειτέρα κοκέτα τοῦ κόσμου — ἡ ἀθηναϊκὴ φύσις — νὰ καλυφθῇ ἀπὸ χιόνας ἢ ἀπὸ σύννεφα. Ντεκολτέ! καὶ τί ντεκολτέ! Χωρὶς καὶ τῆς λεπτοτέρας ἀκόμη γάλης ἐξ ἐκείνων ἃς ἐπιτρέπουσιν εἰς τὰ γυμνά των αἱ Κιρκάσιαι τῶν τουρκικῶν χαρεμιῶν ἢ αἱ οὐγγαροβοημίαι τῶν παρισινῶν γυναικωνιτῶν ἢ αἱ ἀμαδρυάδες τῶν θεατρικῶν μπαλέτων. Ἡ αὐγὴ μυρίζει ἀνοιξιν καὶ μόλις ἡ νύξ μετὰ τὴν καθαρὰν χειμωνιάτικην ἀστροφεγιά της ὑπενθυμίζει ὀλίγον φθινόπωρον. Τῶν πουλιῶν τὸ καλὰ δῆμα μετεβλήθη ἐπὶ τὸ ἐαρινώτερον, τὰ πουλιὰ τῶν

ἐμπορικῶν ἀπέβαλον τοὺς ἐπενδύτας τῶν καὶ περιφέρουσι ἐλευθέρως τοὺς εἰσρομάσθους κορσέδες τῶν. Ἡ Ἑταιρία τῶν Ἱπποσιδηροδρόμων ἐξεύξεν εἰς τοὺς ἡμιόνους τῆς τὰς καλοκαιρινὰς ἀμάξας· εἰς τὸ Καφενεῖον τῶν Ὀλυμπίων ὤφθησαν οἱ πρῶτοι ποδόγυροι· οἱ Πατήσιοι ἔγιναν πατεῖς με πατώσε· ὁ κ. Καλλιγᾶς ἀπέβαλε τὸ παρδεσσὺ του διὰ νὰ μονομαχήσῃ καλλίτερα μὲ τὸν κ. Δηλιγιάννην· καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κακουργιοδικείου οἱ λευκανθέντες ἀπὸ τὸ γῆρας καὶ μέδεις πετοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ κ. Προέδρου καὶ τοῦ Εἰσαγγελέως ὡς τὰ πρῶτα ἄνθη τῶν ἀμυγδαλῶν. Μίαν νέαν μεταφορὰν καὶ τελειοῖμεν. Ὅταν αἱ ἐσπέραι μας μεταβάλλωνται εἰς τριανταφυλλιαῖς ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν δύσεων, ὥρας τινὰς ὅταν τὸ ἐρυθρὸν τοῦ ῥόδου μεταβάλλεται εἰς πῦρ καὶ ἀπλοῦνται εἰς τὰ κράσπεδα τοῦ ὀρίζοντος· τοιαῦται πυρὸς ταινίαι, ἐφαντάσθημεν τὰ πυρονέφρη αὐτὰ ὡς ἀστραπὰς ἀποτυπωθεῖσας· οἶνει διὰ χρωμοφωτογραφίας εἰς τὰς οὐρανίας ὁδοὺς. Καλὰ;

Ὡς νὰ ἦτο ὁ Δῆμος πτωχὸς φοιτητῆς, τοῦ ὁποῦ ἡ λάμπα τρεμοσβύνει ἢ τὸ σπαρματσέτο ἔφθασε εἰς τὰ κατώτερα του στρώματα, καθ' ἃ τὸ φυτὺ ἀποφανισθὲν τοῦ περὶ αὐτὸ λίπους κλαίει τὴν τύχην του, οἱ φανοὶ τοῦ ἀερίοφωτος κατήνησαν φανοὶ τοῦ Κοιμητηρίου ἢ κανδηλαὶ ποιητικαί. Οἱ ἄνθρωποι περπατοῦν εἰς τὸ σκότος. Πολλοὶ, συνειθισμένοι εἰς τὸ φῶς, δὲν καταλαμβάνουν τί τοὺς γίνε-ται. Παθαίνουν ὅ,τι οἱ ἐν θεάτρῳ, τοῦ ὁποῦ τὰ φῶτα αἴφνης σβύνουν. Αὐτοὶ συνήθως ἀρχίζουν καὶ χειροκροτοῦν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει· ἀλλ' οἱ πελάται τῆς Ἑταιρίας τοῦ ἀερίοφωτος, ἀρχίζουν καὶ ποδοκροτοῦν, ὅχι πρὸς ἔκφρασιν ἀποδοκιμασίας, ἀλλὰ διότι δὲν βλέπουν νὰ περπατήσουν. Τί συμβαίνει; Ποῖος ληστεύει τὸ φειδωλευμένον φῶς; Ὁ Δῆμος ἢ ἡ Ἑταιρία; Ἡμεῖς γνωρίζομεν τὸν κ. Δήμαρχον τιμιώτατον, ἀρα ληστεύει τὸ Συμβούλιον καὶ παρακαλοῦμεν τὸν κ. Εἰσαγγελέα νὰ τὸ παραπέμψῃ ἐπὶ νοσφίσει ἀλλοτρίου... φωτός.

Δυστυχῶς τὸ πανεπιστημιακὸν σκάνδαλον ἤρξατο ἐπιτείνόμενον. Τὸν κ. Ζωχιόν, προχθές, ὡς δαμιανιστὴν οἱ φοιτηταὶ ἅμα εἰσελθόντες ἐποδοκρότησαν· ζητήσαντα δὲ ἐξηγήσεις ἐκ νέου ἀπεδοκίμασαν· κατὰ φυσικὴν συνέπειαν τὸν κ. Αουκᾶν Παππαϊωάννου ἀνευφήμησαν, οὗτος δὲ παρεκάλεσε νὰ μὴ προβῶσιν εἰς τοιαύτας πανηγυρικὰς ἐκδηλώσεις, διότι δὲν συνηθίζει ν' ἀπαντᾷ εἰς βωμολοχίας, ὑπαιτιώμενος τὸν κ. Ζωχιόν. Ὑπάρχει λοιπὸν πόλεμος καθηγητῶν, πόλεμος φοιτητῶν, πόλεμος σχολῆς καὶ ὑπουργείου. Αὐτὰ θὰ συμβαίνωσιν πάντοτε ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον δύο ἀρχαί. Καὶ τοῦτο πρέπει νὰ διορθωθῇ διὰ νομοθετικῆς ὁδοῦ. Ἡ τὸ πανεπιστήμιον ν' ἀρχῇ ἢ ἡ κυβέρνησις ν' ἀρχῇ. Αὐτὸς ὁ δουασμὸς εἶναι ἐλεύθερος· ἐνίοτε δὲ ἀποβαίνει καὶ κωμικός.

ΚΑΥΜΕΔΕΣ

Καὶ πάλι καὶ μέδεις καὶ πάλι φασαρία,
ἐπιδρομαὶ καὶ μυθοὶ καὶ δέρατα καὶ πλοῦτη...
Ἄς πάρῃ ἕμως τέλος καὶ αὕτῃ ἡ ἱστορία,
καὶ ὁ κόσμος ἐβαρέθῃ ν' ἀκούῃ καὶ γὰρ τούτῃ.

Κι' αὐτοὶ στὴν ἱστορία πολλὴ τιμὴ ἀφίνουν,
καὶ οἱ καὶ μέδεις καὶ ὅλα χαλάλι ἄς τοὺς γίνουν.

Ὡ μὴ στὸ κούτελό τους ἀφήσετε κηλίδα,
ἄς μείνῃ ἡ τιμὴ των καὶ πάλι παστρικά...
ἀφοῦ τὴν ἰδική μας ἐκλέψαμε πατρίδα,
ἄς κλέβουμε καὶ λίγο τὴ φίλη μας Τουρκία.
Καὶ τί μᾶς μέλει τάχα τοὺς γείτονες ἂν κλέβουν,
ἀφήσατε τοὺς Τούρκους τοὺς κλέφτας νὰ γυρεύουν.

Ἰδοῦ! εἰς τὸ Αἰγαῖον βαπόρι ἀρμενίζει,
τὰ κύματα τὸ σπρώχνουν, ἄερες τὸ φυτοῦν,
κι' ἐκεῖνο θυμωμένο τὰ κύματα ξεσχιζέι,
κι' οἱ ναῦται καὶ μέδεις στὸ στόμα των μασσοῦν.
Στὴ Σμύρνη καὶ στὸ Βῶλο χαρτάκια ξεφορτώνει,
γυρίζει, πέρνει καὶ ἄλλα, καὶ ἄγκυρα σηκώνει.

Βοήθα τὸ βαπόρι, Χριστέ καὶ Παναγία,
μὴν πάθῃ στὰ ταξείδια κανένα ξαφνικό·
βοήθα νὰ πλουτίσῃ καὶ ἡ μυθολογία
καὶ μ' ἄλλους Ἀργοναύτας καὶ μ' ἄλλη Ἰωλκός.
Βοήθα τῆς Ἑλλάδος τ' ἀντάμικα παιδιὰ,
μήπως οἱ παληο-Τοῦρκοι τὰ πάρουν μυρωδιά.

Ὡ! τώρα πᾶ τρώντι δὲν εἶναι παραμύθια
οἱ μῦθοι οἱ ἀρχαῖοι, τὸ δέρας τῆς Κολχίδος...
ὁ κάθε μῦθος εἶναι μιὰ ζωντανὴ ἀλήθεια,
πρὸς δόξαν αἰωνίαν τῆς φίλης μας πατρίδος.
Ἰδοῦ οἱ Ἀργοναῦται ἐνώπιον τοῦ κόσμου!
σὰν ὄνειρο ἀρχαῖο διαβαίνουν ἀπ' ἐμπρός μου.

Ἐλᾶτε, Ἀργοναῦται χρυσοῖ, νὰ σᾶς φιλήσω,
τὴν τέχνη σας ἄς μάθω καὶ τὰ μυστήριά σας,
στῆς τόσαις μηχαναῖς σας καὶ ἐγὼ ἄς βοηθήσω,
καὶ ἀτρόμητος ἄς πλεύσω μαζί σας τὰς θαλάσσας.
Ὡ! θέλω στὴ ζωὴ μου μεγάλας ποικιλίας,
μυστήρια, σκοτάδι, δαιμόνων συναυλίας.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο δὲν θέλω πᾶ νὰ μείνω,
τὴν ἰδική σας δόξα ζηλεύω καὶ φθονῶ,
ἐβαρέθηκα τὸν κόσμο, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γίνω,
ἢ πειρατῆς στὸ κύμα, ἢ κλέφτης στὸ βουνό.
Κι' ἂν σχίζετε τοὺς Πόντους καὶ ἂν τρέχετε πεζοί,
ὦ νέοι Ἀργοναῦται, γὰρ πάρτε με μαζί.

Σουρῆς.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΤΖΑ

(Ἰδε συνέχ. προηγουμ. ἀριθμ.)

Ὁ Πάτροκλος Παλαμηδᾶς εἶναι ὁ πρῶτος μάρτυς
τῆς κατηγορίας, καὶ ὁ πρῶτος τύραννος τῆς ὑπερασπίσεως. Τί
θὰ ἐδίδεν ἡ ὑπεράσπισις ἐὰν ἡ δύναμις ν' ἀπχλαγῇ τοῦ
μάρτυρος αὐτοῦ, καὶ τί θὰ ἔχανε ἡ κατηγορία ἐὰν ὁ Πά-